

Иван Вазов
КЪМ СВОБОДАТА

Богиньо страшна на свободата,
почитам твоя свет олтар,
ти пълниш с плач и гръм природата
и вливаш във душите жар.

Пред твоя пряпорец короните
бледнеят, люшка се светът;
ти раждаш генийте, Дантоните,
що бутат тронове и мрът.

Ти даваш вяра, мощ на робите,
ти пълниш целий свят с борба,
полята с кръв и с кости гробите,
и вдигаш мъртвите с тръба.

Но колко слепи йощ не чувствуват
величъето на твоя дар,
а други с твоего знаме блудствуват,
търгуват с твоя свет олтар.

И колко викат днес: народни сме!
Дорде народа оковът,
знам други, що крещат: свободни сме! –
да тъпчат слабите в светът.

Аз зная роби що покорствуват,
и пак свободни се зовят,
ти имаш жреци, що притворствуват,
ти имаш войни, дето спят.

Вдигни, свободо, меч божествени,
блъсни тоз роб и тоз тиран,
що каля твоеите поли девствени
и стъпя в храма ти пиан.

Слезни, блъсни таз сган безсмислена,
дай на безбожните урок,
и докажи, че ти си истинна,
че ти живеиш, че ти си бог!

Май 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5211>]